

SCÂNTEI GALBENE

pagina tineretului

Nr 10, mai 2019

(supliment PLUMB)

Școala românească în pragul noului veac

Școală dragă, în tine e nădejdea noastră... murmura cărturarul pașoptist Al. Odobescu în vremea sa. Recent am receptat ideea generoasă a Preafericitului Daniel de a fi consacrat acest an *satului și slujitorilor lui*.

Deceniile post-decembriste au cerut soluții noi și demnitarilor, dar și slujitorilor școlii; Școala este organic legată de un tip de societate anume, de un context socio-economic inimitabil. Sunt lucruri verificate de un Kogălniceanu, de un Spiru Haret, dar și de un Mircea Malița.

Acum, intrați în Uniunea Europeană, în care circulația populațiilor și a resurselor este liberă, totul e altfel. Întâi, că lovituri grele a primit familia tradițională; apoi că modificările demografice și formele de comunicare sunt diferite; identitatea comunităților se metamorfozează rapid.

Generalul francez DE GAULLE visa „o Europă a națiunilor”; Va rămâne așa oare?...

Eu, ca modest dascăl de liceu, cred că ar fi util un recesământ al copiilor și familiilor trăitoare în țară.

Chiar evaluare resurselor economice și și profilului socio-economic al fiecărui sat, târg sau oraș ar oferi informații utile. Spiru Haret, ministrul susținut de Carol I, elaborase un sistem de chestionare a dascălior, preoților și autorităților locale. Sistemul elaborat de el a stârnit și curizitatea îndepărtatei Japonii!

Am avut dascăli buni la liceu și la Universitatea „Al. I. Cuza”, încât cred că *motivația învățaturii* este esențială. Elevul, tânărul trebuie să anticipeze ce va face după absolvirea studiilor. Acum, din motive și extrașcolare, școlile de meserii au devenit foarte necesare. Sigur, elevii trebuie să poată circula între tipuri de școli și profiluri, dar cu stricte reglementări.

Primăriile, alte autorități, ar putea identifica diferite *puncte de sprijin* drept suporturi pentru partea aplicativă a gimnaziilor, școlilor și liceelor, inclusiv pentru internate școlare și cămine pentru elevi.

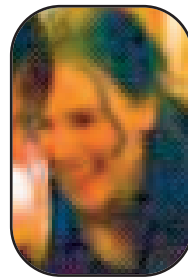
Amintiți-vă ce absolvenți străluciți au dat liceele-internat din Iași, precum și din alte orașe.

Firmele, bisericile, întreprinderile își pot asuma niște obligații pentru pregătirea elevilor, angajare, întreținere.

Ici-colo, prin Transilvania, au început niște colaborări, dar încă timide. Circulația ideilor, a informațiilor poate fi stimulată și în comunitățile mai mici prin *case de citit* (erau înainte de război), *biblioteci satești* cu funcționari pe bază de *volunariat*.

Evreii au o mare experiență; am citit în romanele lor. Iertați-mă, dar decât facultăți multe, mai bine gimnazii, licee și școli de meserii riguros organizate. Nu de diplome e nevoie ci de absolvenți competenți

profesor GRIGORE CODRESCU

Alexandra Antip
C. N. „Vasile Alecsandri”

Amprente temporale

Învârte-te ceas și adu-mi înapoi trecutul.
Ceea ce aveam: lucrul de care sunt legata
prin forțe inextricabile.
Ceea ce îmi doream: lucrul după care tânjesc
de la nașterea Universului.
Ceea ce purtam: pielea pe care îți lăsați amprenta în fiecare zi.
Ceea ce spuneam: cuvintele care acum sunt înmormântate pe limba
mea, din cauză că nu mai am putere să le repet.
Ceea ce auzeam: cuvintele care îmi desfătau urechile
și îmi amețeau timpanele.
Ceea ce atingeam: buzele tale, arcuite într-un zâmbet perfect
ca șirul lui Fibonacci.
Ceea ce gustam: viața ta ce se scurgea încet încet
și se împlenea cu a mea.
Ceea ce eram: sufletul tău pereche, grămada de atomii ce coexistă
cu atomii tăi de dinainte ca Universul să explodeze și să ne arunce
pe tărâmurii diferite.
De fapt...lasă-mă în prezentul acesta,
Prezent ce reprezintă o condamnare la singurătate și izolare.
Oricum o să vină viitorul și peste 7 ani,
Celulele-mi o să fie altfel toate,
Nu o să mai exiști în mine deloc
Și ce bine mă simt știind că o să fiu o alta,
Pe care nu ai tulburat-o niciodată.

Concept

Hai să zburăm printre secunde,
Să ne învelim în ele căci sunt infinite și ne-ar ține de cald.
Hai să mâncăm orele,
Nu cred că o să ne rămână între dinți precum macul.
Hai să sărim peste zile,
Pun pariu că sunt mai jos decât un gard și am reuși.
Hai să sărim și peste ani,
Să ne uităm ca într-un glob de cristal cum ne-au biciuit anii.
Hai să facem o călătorie în timp,
Oricum timpul e doar un concept creat de oamenii,
Căci putem fi tineri la 81 de ani
Și bătrâni la 20.

Filosofie

Înmărmurit pe scara brodată a sufletului tău
Îmi aud vocea strigându-te, în ecou.
În sala cea mare îți caut iubirea,
Sentiment obscur, inextricabil ca mahnirea.

Îmi ești o ființă incognoscibilă
Însă real de credibilă...
Încerc să transform sentimentele-n filosofie
Dar tot ce îmi iese este poezie.

Umil, te aștept până la moarte
Să facem filosofie în fiecare noapte..
Să-ți demonstrez cum sentimentele sunt controlate
Chiar de te copleșesc în vis, în șoapte..

Andra Coman
elevă, C.N. Pedagogic
"Ștefan cel mare"
Prof. coordonator:
Nicoleta Florean

Poem

Ce sentiment adânc
mă macină!
Al nopții străjer, cu părul
tăciune și ochii de sticlă,
Fior de neliniște, ce apasă
greoi al meu suflet inundat
de ploi
și cum aș putea să tac
atunci când,

în liniștea nopții îți aud
glasul strigând
și fluvii de lacrimi sincere-mi
inundă-încăperea?

În tot acest decor sumbru
Reușesc s-adorm
Gândul îmi zboară departe,

prea departe de tine!

Alexandru Doni

elevă, C.N. Pedagogic "Ștefan cel mare"
Prof. coordonator: Nicoleta Florean

Pixul

Drag pix ce frumos scrii!
Pasta ta este sursă de fantezii!
Romane, basme sau poezii,
Ghidat de mâna Creatorului le scrii.

Pasta ți-e plină de viață,
Foile pline te-au poreclit „anduranță”
Magic, oferi cuvântului trăire,
De la Homer până astăzi, nemurire.

Însă, când pasta se sfârșește,
Resimți sentimentele morbide.
Ți-e frică să nu fii aruncat la gunoi,
După sute de războaie purtate pe foi.

Pixule, sufăr din cauza ta.
Muncești non-stop și cu puțină odihnă
noaptea...
Când mori, Arhitecții te aruncă,
Până și copiii tăi, cuvintele, te uită.
M-am gândit să îți schimb pasta,
Să te fac nemuritor.
Astfel, îți voi schimbă soarta,
Fiind veșnic trăitor!
Totuși, când n-oi mai fi,
Pasta cine ți-o va înlocui?
Doresc să-ți adresez o ultimă întrebare:
Cine îți va mai schimba pasta oare?
Iubire

Sentiment aparte,
Ce ai nevoie de fapte.
Ne pui bețe-n roate,
Din naștere până la moarte.

Sentiment nebun,
Peste om ești stăpân,
Nu aduci doar gândul bun,

Lucifer te inspiră, presupun.
Sentiment blestemat,
Oceane de lacrimi ai revărsat.
Peste văi de urlete ești împărat,
Ce te-au dorit în mod angelic, defapt.

Iubire, doresc iubire,
Izvorâtă din neant de fericire.

Să fie platonice sau melancolică,
Să mă transforme-n pitică, să devină
cosmogonică.

Înțelept precum David și Solomon,
Păcătos precum Lucifer și Iuda,
Scriitorule, ești o metamorfozare,
Dintre îngeri și demoni, se pare!

Noaptea

O noapte între mii de nopți,
Ce poate fi așa de specială?
Pleacă pre iad sute și mii de morți,
Cu o măreție claustrală.

Somnul devine un risc,
Asumat sau neasumat..
Sufletele pășesc pe al Judecătorului disc,
Văzându-și viața ca pe un scurt rezumat.
Sincer, îmi este frică,
Ochii să-i mai închid.
Poate sufletul rapid se ridică,
Iar ochii în veci nu-i mai deschid..

Nici nu știu dacă,
Voi reuși să ies la liman,
Multe trăiri mă încercă.
Totul devine complex, din banal.

Suflete, mai stai o noapte
Lângă veșnicul tău frate,

Îngere, de ești aproape,
Nu mă trimite la noapte!

Negrul vine, albul pleacă,
Gândurile trec precum albinele-n matcă,
Înainte să adorm, apare clasică întrebare
Voi mai trăi o zi sau voi muri oare?

Cosmin Hongu - cl. a XII-a A

Anotimp de dragoste

O stea, un înger vechi străluce
Ca-ntr-un vis de mări deschise
Îți porți trupul tău cel dulce
Cu priviri de foc aprinse

Ca o iarnă ești de pură
Tu, pui timid ca și un fulg
Ce plutești în largi dorinte
Și te șterni tot mai tăcut

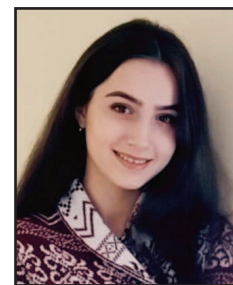
Iar de vara ocrotită
Și din soare raze-ți verși
Peste ochii mei de patimi
Ce-ntruna îi orbești

Ca un pom în toamna caldă
Ale tale frunze-ti leși
Peste sufletul ce-mi poartă
Pașii tăi tot mai aleși

Iar tu, frumoasă înflorești
Ca o floare-n primăvară
Și cu al tău dulce parfum
Trupul, gându-mi-nebunești.

Florina Georgiana Ciașu

Colegiul Național de Artă
«G. Apostu» BACĂU

Mi-e toamnă!

Ce poate fi mai
înălțător și mai reconfortant
decât toamna, cu tot cu
dezmiardul ei îngălbenit?
Cum altfel să-ți crească aripi
sub omoplați, cu care să îți
duci rezonanțele senti-
mentelor clare, neacoperite,
în zboruri departe, dacă nu
iubind?

Mi-e toamnă iar – în
obraji și-n simțăminte. Mi-e
toamnă și-n frunzele de
afară, dar și între gene, căci
îmi picură fire de răcoare și
flori presărate. Îmi tremură
sufletul la acordurile
mânioase ale vântului, pre-
cum s-ar sparge pe undeva
prin ramurile răsucite ale
vreunui copac ostenit din
grădină. Îmi injectează în
tâmpile colagenul vre-
murilor casante.

Ți-ai țesut, toamnă,
peste case note înalte și
urzeală fină ca mătasea
soarelui. Ai atins începuturi
și ne-ai oglindit zâmbete
mărețe. Unii devin nostal-
gici, alții zâmbesc pe furiș și
se luminează la față. Sunt
momente în care se mai dis-
ting încă, în aburul ceresc,
acordurile suave ale găzelor
curioase și ale coconilor
încă negerminați, înveliți în
fibră și clape smălțuite cu
dichis, cât să ne bucure
ochiul.

Cum scrâșnesc ariile
neterminate sau cum jelesc
în surdina artiștii părăsiți de
muze, la fel toată natura
interpretează sonata unui
anotimp, având partituri
inscripționate în castane
coapte și nuci despicate.

Cum să nu iubești
toamna? Lasă-te în voia ei și
fă-i jocul. Dansează-i pașii,
numără-i frunzele pe
degete, ascultă-i muzica și
re-devino odată cu ea.
Bucură-te de aburul serafic
din serile de-acum jilave și
primește-i binecuvântarea
în forma rapsodicelor
dimineți cu ceață difuză și
azurată. Călcăm în petece de
baltă care ne săgetează până
sub genunchi. Stăm pitiți
sub umbrelele de fâș rece,
de unde ne place să
admirăm pe tăcute, valsul în
pași întrerupți al lumii noi.

Toamna ne face să ne
oprim din ființare pentru o
clipă sau două și să
reflectăm precum înțelepții
la toate câte ne-nconjoară.
Aduce cu ea, nu doar apă
cerească prinsă-n picuri
străvezii, dar și poezie,
desfătare. Poți s-o privești
prin geam sau s-o des-
coperi. Poți să o strângi în
pumni sau poți să o lași pur
și simplu să ți se prelingă pe
linia obrazului. Poți să te
înghesui într-un tren și să-
ți ferești oasele de umezeală
sau poți alege să-i dansezi
pe sub perdele. Oricum,
poartă-i lacrima în păr, pe
haine și pe cizme fără să-ți
pese că va fi rece. Ascultă-i
muzica mocănită din asfalt
și de pe verandă. Las-o să lu-
mineze peste voi în cercuri
de aur și note de subsol cu
parfum incitant de...
toamnă!

Nicoleta Toader

clasa a IX-a F

În ritmul pianului dansau povești de iubire
Pe scrisoarea ruptă se destrămau o mireasă și un mire
Cânta Luna baladele furate dintre stele,
În inima pustietății se furișau nopți și mai grele.

Curgeau lacrimile negre ale sufletului meu curat,
Șopteau și florile un dulce cântec pe-nserat.
Dansau viorile triste în mirificul cer înghețat și lucios,
Iar visele se adunau seară de seară pe un mare nor pufos.

Durerea-și căuta iertarea în dezamăgirea vieții de apoi
Ceasul căuta timpul rămas în scrisul vechi al unei foi
Apusul îmi răpea fiecare moment de nechibzuință,
Și totul iar trecea pe mare devenind doar o dorință.

Dispăreau poeziile de-alinare scrise noaptea în suspine
Afară se întuneca și toate stelele deveneau simple ruine
Și cerul cugeta în neștiuta putere a nopții neschimbătoare
De parcă și lumea era întoarsă pe dos în plină necuviință.

ILINCA VLAD
cl. a IV-a
Școala nr. 10 Bacău.

HOȚUL POVEȘTILOR

Într-o noapte, pe când toată lumea dormea și se scâldea în vise, *Hoțul poveștilor* s-a gândit, fiind invidios pe copii, să le fure toate cărțile cu povești de prin ghiozdane și de pe rafturile bibliotecilor personale. Dar cine era acest vicelan hoț? N-o să vă vină să credeți! Era un raton care, știind că toți copiii dorm, după miezul nopții, se strecura, tiptil-tiptil în casele unde știa că sunt cărți de povești. Le lua, una câte una, după ce le citea titlul, și le ducea într-un loc numai de el știut.

În acea noapte fără lună numai pisicuța Ana nu putea dormi. Se gândea că, dimineața trebuia să scrie un text pentru școală. Avea câteva idei scrise pe o coală de hârtie dar nu erau cine știe ce. Pisicuța Ana bănuia că acel raton hoțoman, pe lângă cărțile cu povești furate, mai fura și ideile frumoase ale copiilor.

În acea noapte venise rândul casei pisicuței Ana să rămână fără basme și povești. Stăpâna cea mică era în clasa a patra și dormea. Pisicuța Ana auzi un zgomot ușor. Atentă, cu vederea ageră, zări hoțul care se strecura spre bibliotecă cu gândul evident de a-și duce la bun sfârșit dorințele mizerabile.

Cu un salt, se aruncă asupra hoțomanului, dar îl scăpă. Urma o goană nebună. Nu reuși să-l prindă și renunță cu ciudă. Se dădu bătută și se duse să se culce, chiar dacă nu mai avea somn deloc. A doua zi, toata lumea aflase întâmplarea și copii erau triști pentru că mai multe case au fost vizitate de ratonul hoțoman și le-au lăsat fără basme și fără povești.

Nimeni nu știa cum îl chema pe hoț dar pisicuța Ana bănuia cine este. Avea un prieten pe care îl chema Mihai. Îl văzuse cum s-a deghizat și cum s-a strecurat, pe nevăzute, în casa vecinilor.

Când îl văzu pisicuța Ana îl întrebă:
- Hei! De ce ai furat basmele și toate poveștile copiilor, Mihai Hoțomanule?

Ratonul se sperie și îi răspunse:
- Cine? Eu? Eu nu sunt Mihai!
- Ba, ești! De ce ai furat poveștile copiilor? Te-am văzut cum te deghizai...
- Știu că tu le-ai furat!

Ratonul Mihai văzându-se descoperit, cedă.

- Le-am furat de ciudă, deoarece... nu mă pricep să scriu texte, așa că le-am furat

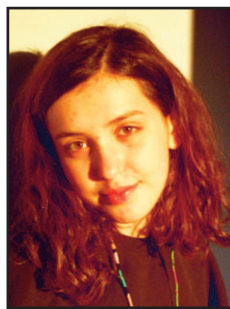

ca lumea să știe cum mă simt eu.

- De ce nu citești mai mult ca să înveți și tu să scrii zise pisicuța Ana. Citește și vei reuși să scrii povești frumoase. Ca dovadă că l-a iertat, l-a îmbrățișat și-i zise:

- Hai acum să înapoiem toate cărțile cu basme și povești copiilor de la care le-ai furat,

Și așa au și făcut, și toată lumea era fericită acum...

OTILIA ROJNIȚĂ
Colegiul Național de Artă «G. Apostu» BACĂU
Clasa a IX-a A

#

Tu m-ai învățat
să mănânc stele
când nu aveam ce manca
tu m -ai învățat să beau apă
din flori
când nu aveam ce bea
nu mai vreau să cad în gropile
de pe lună
mâine o să duc o viață bună

toate „de ce”-urile mele
ți le las
să pleci cu ele

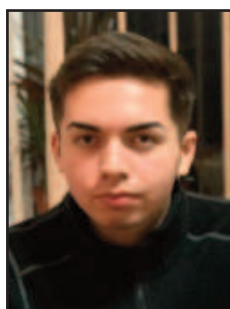
Culmea

când mă văd plângând
îmi vine să plâng din nou
sunt o victimă ieftină
a timpului
nu înțeleg de ce
toata lumea se schimbă
doar eu rămân la fel
toți evoluează, învață
eu tot pun ziduri în față
cum scot fructul ăsta putrezit
din piept?
iarăși simt că mă înec
mâine vii, eu mâine plec
nu mă ruga să aștept

incomplet ce drum nedrept
plin de rău, deloc corect
sau poate așa e mai bine
fără tine, fără mine
noi doi în același loc
doar foc
maine plec, sar de pe bloc
sper să mă prinzi de mijloc

#

neîncredere, minciuni și greață
sper că mâine sunt în viață
refuz să cresc
doare tot mai tare
abia acum am înțeles
vreau să mă culc prin grădini
să plantez flori, nu venin
treziți - mă când veți
avea curajul
să vă iubiți între voi

Marius Constantin Bodolică
Cenaclul "Debuturi"
C.N. Ferdinand I Bacău

GÂNDUL UNEI UMBRE

Printre crengi vântul tot bate, noaptea stinge timpul mort,
Cruci de-a pururi din tenebre se înalță-n cimitir;
Simt miros de neputință într-un fum de viață stinsă,
Și-n acest lăcaș al sorții, gândurile îmi înșir...

Pe alee este ea! Stă asemeni gânditoare:
O privesc și mă privește într-un mod tulburător;
Ochii-i ard de-atâta viață încât tot în jur îngheață,
Dar în urma ei, în iureș, umbra crește - temător...

Pan' ce-o prinde-n-ntuneric și dispăre-nvăluită!
În substanța creatoare prin veriga legământ,
Singur sunt ca-ntr-o ruină și niciunde o lumină,
Decât flăcări pe morminte ce se sting, suflăte-n vânt...

Doar ploaie, fum și ceață la cumpana gândirii,
Mii de șoapte astupate se aud de prin adânc.
Liniștea a putrezit în mormântul umezit.
Bufnițe ca niciodată se adună pe pământ...

Aud clopote în doliu - sfera muzicii din urmă;
Focuri, focuri văd în beznă, ochi plângând de-atâta dor.
Trec ca-n vis pe lângă mine petrecând mortu-n ruine:
O, dar vai, câte fantasma par venite în sobor!...

Văd o cruce-n depărtare și-o femeie pare-a plânge,
Mă apropii, dar dispăre - ce nălucă, ce delir!
Dau să plec dintr-o tăcere căci în jur e doar durere,
Fug din viforul tenebrei, fug din vis, și-abia respir...

Mă împiedic de-un mormânt, cad în Edda-nvolburată,
Sunt izbit în stânci de valuri, înecat în cer și fum;
Căci aici nu-i timp, nici ființă totul pare-o neputință -
Totul arde-n procreere, totul lunecă în scrum...

Cad bucăți de cer în mare, vai urgie e în jur!
Mii de suflete se vaită pângărite de-un fior;
Văd venind din depărtare barca lumilor pe mare,
Corul morții și-al căderii se aude: E Charon!...

Iar din neguri de penumbră pier de sus făclii căzând,
Într-un vifor de lumină văd un om purtat în foc:
E cel ce moartea n-a gustat și cu trup a fost mutat,
El înfruntă fiara lumii - el alături de Enoh!

Mă afund în apa rece - sunt purtat de valul mării,
De pe tărâm aud cum țipă glasuri stinse suspinând...
Vreau să ies din golul mort căci eu viață încă port -
O, lumină! E lumina! Si m-atrage pe pământ.

Pe alee este ea! Lângă ea respir adânc,
O privesc și mă privește printre urmele de ceață...
Doar sicrie și vânt, doar mormânt și pământ, doar un gând!
Si ea înfrigurată...e palidă la față...

Livia Zăbrăuțanu
- clasa a XII-a F
C. N. „Ferdinand I”-Bacău

Cine sunt eu?

De multe ori
Mă întreb,
Și chiar sunt multe ori.
Dacă eu sunt arta
Sau artistul.
Dacă eu sunt pictura,
Pensula,
Acuarela,
Pânza
Sau pictorul.
Dacă eu sunt cerneala,
Stiloul,
Hârtia,
Sau scriitorul in sine.
Dacă eu sunt partitura,
Pianul,
Vioara,
Flautul
Sau instrumentistul.
Dacă eu sunt cea
Ce i-a dat frâu liber vântului
Sau dacă pur și simplu mă las purtată de el.
Dacă eu îl las
De fiecare dată
Să îmi mângâie părul,
Să mă înfioare,
Să mă răcească trupește
Sau să îmi dea un gând de libertate.
Dacă eu sunt moartea în sine sau renașterea,
Doar un pui al lumii sau stăpânul ei.
Dacă eu sunt cea care plantează copacul,
Cea care-l udă,
Cea care îl protejează
Sau cea care îl taie in cele din urmă
Pentru a fi partitură,
Vioară,
Arcuș,
Pian,
Sau sunt și rămân copacul in sine?
Dacă eu sunt zăpada ce acoperă
imperfecțiunile
Unei naturi atât de perfecte.
Dacă eu sunt frunza ce cade in apele adânci
Sau însuși lacul?
Sunt eu cea ce iubește natura și arta,
Iubirea in sine?
Și luna
Și marea
Și cerul albastru?
Sunt cea ce distruge păduri plantate?
Sau cine sunt eu?
Cine sunt eu?
Căci nici nu mai știu.

APUSUL REGATELOR

(fragment de roman)

Hongu Cosmin

Clasa a XII-a A

Prolog

Afară ninge ușor, iar fulgii reci cădeau pe iarba moale pătată de sânge. Vântul bătea cu putere, iar soldații fugeau spre corturile lor de campanie. Doi bărbați cu armuri strălucitoare făcute din segmente de metal legate prin piele maronie și o femeie îmbrăcată cu o armură ușoară din solzi stăteau pe un deal deasupra taberei. Unul din cei doi bărbați era generalul taberei, iar celălalt era comandatul garzilor de corp ale femeii. În depărtare, pe o câmpie sute de corpuri erau hrana pentru păsări și pentru animalele sălbatice. Femeia privea câmpul de luptă, iar lacrimi îi curgeau pe obrazul înghețat. Auzea urletele celor morți și simțea mirosul bolii peste tot. Generalul s-a apropiat de ea și a prins-o de umăr.

-Poporul o să fie bine, o să supraviețuim și în aceste clipe grele, spune bărbatul cu seriozitate în glas.

A tresărit și s-a întors încet spre el ștergându-și lacrimile. L-a privit în ochi cu multă tristețe și descurajare.

-Cum vrei tu să supraviețuim când ne pierdem speranța. Războiul ne ucide oamenii, iar boala se extinde. Supraviețuirea noastră stă agățată de un fir subțire de ață ce se poate rupe la fiecare pas, a spus ea cu glas scăzut.

Bărbatul a privit câmpul și tabăra. S-a întors și a cercetat pietrele vechi înscrisurate cu rune din spatele lui.

-Am ajuns până aici, nu putem opri campania. Dacă ne oprim acum, dușmanul nostru o să devină mai puternic, a spus el cu mânie în glas.

-Boala ne omoară pe capete! Nu-ți dai seama? Am pierdut prea mulți soldați, nu-l mai putem învinge, a spus femeia hotărâtă.

S-a urcat pe cal și a pornit în galop spre tabără. Cei doi bărbați au rămas singuri pe deal. Generalul s-a îndreptat spre pietre. Și-a dat mână jos și le-a atins cu multă grijă.

-Simt ceva...e ceva aici și asta îmi dă o idee, a spus bărbatul însetat de putere.

-Nu cred că e de bine. Ar trebui să ne întoarcem la tabără, a spus celălalt bărbat.

Nu l-a băgat în seamă pe bărbat și a început să citească runele cu multă atenție de parcă era controlat. Diferite creaturi făcute din umbre cu coarne s-au arătat.

-Sunt demoni...nu trebuie să ne jucăm cu ei. La tabără, acum!, a spus bărbatul serios.

Generalul nu s-a mișcat, iar în fața lui se afla o masă mică cu un medalion cu craniu de șarpe. L-a luat și l-a pus în jurul gâtului, iar apoi s-a întors cu ochi strălucitori.

-O să primesc puterea

necesară să distrugem inamicul și să ne salvăm poporul, a spus el cu un zâmbet nebun.

-Nu! Dă medalionul jos de la gât cine știe ce o să pățești!, a strigat el îngrijorat.

-Ai dreptate, a spus generalul ezitând.

-Bine...mă bucur că mă ascuți, trebuie să ne întoarcem la tabără, a spus războinicul întorcându-se cu spatele.

Generalul a dat din cap și a strâns medalionul în pumn. Ochii lui au început să strălucească cu putere, devenind violet, iar părul lui lung și negru a devenit cenușiu. Pielea lui a început să crape, iar din loc în loc se puteau observa plăgi albastre. Și-a ridicat ochii către războinic și a pornit după el cu mâna pe pumnalul de la șold. Picături roșii au curs pe zăpada albă, iar corpul războinicului s-a prăbușit...

Capitolul I

Turnuri înalte din piatră se ridicau către cer. Dincolo de zidurile groase se aflau casele mici are țaranilor, iar mai departe se aflau câmpuri întregi cu recolte pentru asigurarea hranei. Înafara castelului era gălăgie, copii alergau pe străzile prăfuite, iar cântece și veselie se auzeau din taverna și din piețe. Prin piețe oamenii se ocupau cu negoțul, iar alții încercau să-și obțină hrana de pe o zi pe alta. Prin taverna, din butoaie curgeau litri de bere și de vin. Oalele se spargeau, iar oamenii cântau, alții se certau. Înăuntrul zidurilor era liniște, gardienii patrulau străzile pavate cu piatră pentru a asigura protecția. Înăuntru, pe un tron mare sculptat din piatră și acoperit cu blănuri ședea regele Emrys WhiteEye. Un rege bătrân, iubit de oameni. Avea părul alb din cauza bătrâneții, iar ochii lui erau verzi. Chipul său era plin de riduri și de cicatrici din bătăliile pe care le-a purtat. Era îmbrăcat cu haine maronii cu material auriu din mătase. Fruntea lui era acoperită de o coroană de aur cu pietre prețioase încrustate în ea. Pe umeri avea o mantie lungă roșie, iar în mână ținea o cupă de vin. Alături de el se afla Aleida SunHeart, fiica lui. O fe-

meie tânără, înaltă și puternică. Părul ei castaniu închis era lung și împletit. Avea ochii căprui închiși, iar pielea ei era mai închisă la culoare. Avea buze mari frumos conturate și un nas mic rotund. Purta o rochie lungă strânsă pe șolduri roz-pal din mătase. În jurul gâtului avea un

medalion cu stema regală, un grifon, o creatură mitică care are trup de leu și cap de vultur. Fruntea îi era acoperită de o tiară mică din aur care avea pietre prețioase încrustate în ea.

Era o sală mare care avea un coridor de piloni din bronz pentru susținerea tavanului. Peste tot erau gărzi regale, care asigurau protecția regelui. Pe covorul roșu, așezați în genunchi stăteau diplomați trimiși din regatele mici aflate sub conducerea regatului lui Emrys, regatul Grifonis. Această alianță dintre regatele supuse și Regatul Grifonis purta numele de Alianța cea Mare. Aceștia discutau în liniște, iar Alaida a observat că unul lipsește, cel din regatul Mărilor. Nu era normal ca unul din diplomați să lipsească, iar ea a căzut pe gânduri. Liniștea fost întreruptă de ușa mare a sălii. În încăperea a intrat generalul Thorin Cold-Fang, un tânăr înalt și masiv cu păr lung șaten și ochi gri-verzui. Purta o bluză din in de culoare albastră deschis, iar pieptul îi era acoperit de un pieptar din metal pătat de sânge. Avea pantaloni maronii băgați în cizme de piele. Respira cu greu și s-a apropiat de rege cu pași grei. Alaida îl privea cu multă curiozitate, îl cunoștea pe acest tânăr general, dar niciodată nu a avut șansa de a vorbi cu el.

Tânărul s-a apropiat de rege și s-a așezat în genunchi.

-Ce s-a întâmplat?, a întrebat regele curios.

-Majestatea ta, am fost prinși într-o ambuscadă planuită de regatul Mărilor. Acesta este mesajul lor de război, a spus generalul serios ridicând sigiliul.

-Emrys a rămas blocat, nu-i venea să creadă că un regat i-a declarat război. S-a ridicat de pe tron și a luat sigiliul din mâna generalului. L-a desfăcut și l-a citit. Scrisoarea a fost aruncată cu putere de perete, iar regele a urlat de nervi.

-Cum îndrăznesc ei să ne declare război și să ne atace mișelește!?, a strigat el furios.

În sală era liniște, Alaida își privea tatăl cu seriozitate, și-a dat seama că un lucru rău s-a întâmplat, deoarece diplomatul lor nu venise. În cele din urmă regele s-a liniștit și s-a așezat pe tron.

-Vom avea nevoie să strângem o armată care să-i oprească, a spus regele serios.

Toți îl priveau atenți, iar Alaida era încordată de nerăbdare.

-Thorin, vreau ca tu să comanzi oamenii în luptă. Eu sunt prea bătrân ca să mai pot lupta, a spus regele mânios.

-Da, să trăiți Măria ta, a spus Thorin.

-Sunteți liberi, a spus regele părăsind sala printr-o ușă mică din dreapta tronului.

Prințesa a rămas pe loc și l-a privit pe general. Tânărul și-a ridicat ochii și a privit-o pe Alaida, iar apoi i-a zâmbit scurt și a părăsit sala mare. Ea s-a înroșit și îl privea cum placă timidă, iar apoi privirea ei s-a îndreptat spre diplomații care vorbeau agitați.

(Va urma)

Teodora Georgia Puiu

Obstacol

M-ați crede dacă v-aș spune că cel mai mare obstacol al vieții omului este o intersecție? O simplă bifurcație prăfuită de visurile neîmplinite, surmenată de crengile uscate, căzute pe pământ, și străbătută de amintirile încercănate. Însă, foarte puține persoane trec peste acest obstacol și aproape nimeni nu știe că la această intersecție se frânge soarta inimii, a sufletului și a conștiinței. Totul a început cu inima. Ea se îndrăgostește și pleacă, hipnotizată de prea multă iubire. Se desparte de tot și repugnă avertismentele conștiinței. Fericirea ei o răspânda pe alea colbită. Pe unde călca, răsărea un bujor atins parcă de focul dragostei, vântul se domolea și sufla ușor, dezmiardând natura, iar soarele era atât de fascinat, încât refuza să apună. Însă, iubirea a reușit să orbească inima. Nu mai vede nimic în jurul ei. Se împiedică de bolovanul minciunii, cade și se frânge. Începe să plângă, înțelegând că momentele de frenezie s-au scurs. Vrea să se întoarcă la suflet și conștiință, fără succes. E prea distrusă ca să mai poată reacționa și îi este mult prea greu să se ridice. Drumul anevoios și lung, unde răsăreau cândva bujorii înflăcărați, s-a transformat într-un abis presărat cu spini tăcuți, dar nemiloși. Vântul se preschimbă și el într-un strigăt nebun, iar bezna luase deja locul soarelui. În timpul acesta, sufletul așteaptă împietrit. A înțeles că inima a fost prinsă în capcana unei iubiri false și că nu o să se mai întoarcă niciodată. Durerea îi ia mințile. Sufletul clachează și se afundă în necunoscutul celei de-a doua alei. Lasă în urmă tot, până și conștiința. Aleargă continuu spre locul pictat cu pensulele durerii. Vrea să se scalde în râul de lacrimi și să uite de nedreptatea ce i-a săgetat soarta surorii lui, inima. Conștiința rămâne stingheră și îngenunchează în fața intersecției. Știe că inima e muribundă și că sufletul nu va mai putea trăi cu acest gând. Se învinovățește pentru tot ce s-a întâmplat și o ia pe a treia potecă. Merge alene fără să se uite îndărăt și fără să privească înainte. Nu o interesează unde ajunge sau ce se va alege cu ea. Rațiunea a parasit-o. Simte că nu mai are pentru ce să se mai zbată. Și atunci, conștiința cade în prăpastie, sufletul se îneca în lacrimi, iar inima moare de septicismia iubirii. Intersecția... cel mai mare obstacol al omului. De ce nu poate el să îndrume inima, sufletul și conștiința pe aceeași potecă? De ce?...

Metamorfoza speranței

Ceva se zbate în cocon, dar nu e o bătălie și e așa de greu să poți palpa tranșeele roase de formele anxietății. Coconul unei omizi se sparge la cea mai delicată atingere, dar pentru a-l crăpa e nevoie de însuși puterea coconului. E nevoie ca omida să-și amintească însuși cine a fost.

Frica se naște din speranță dar și speranța se naște din frică, primul contact al nașterii cu înșine fiind manifestarea unui ou al fricii, născut din speranța ce se depune pe emoțiile și sentimentele noastre. Frica, doar un fiu al spaimei emoționale își sapă galeriile suferinței în filtrul sentimental al organismului sufletesc. Sapă galerii în câmpul de luptă, pe care, însă, nu se poartă nici o bătălie. Sapă galerii în propriul loc al nașterii și se hrănește din rămășițele acestuia, doar pentru a se strecura din piele, purtând noua piele a anxietății. Pielea ce o putem simți, dar nu și palpa. Cu o centură din fire ale amăgirii, frica de sub pielea stresului se prinde de o ramură a mentalității, punând stăpânire nu doar pe gânduri, ci și pe felul de a gândi, provenite însă din alcătuirea anatomică a sufletului, năpârlind pielea anxietății și căpătând o crustă a neliniștii.

Cicatricile continua, mai dese și mai adânci, deși nu e niciun război, nicio bătălie. Însă tranșeele au fost roase doar pentru a avea unde a pune și mai mult pământ. Pentru a fi speranță, trebuie să fie și frică, iar pentru a fi frică, trebuie să fie și speranță, iar manifestarea fricii fiind doar cu scopul nașterii fericirii.

Săpatul galeriilor doar pentru satisfacția efortului de a le acoperi la loc. Năpârlitul dintr-o crustă a neliniștii doar ca speranța să poată crăpa din ea. Încercarea omului de a ajuta fluturile să iasă din cocon este zadarnică, dacă organele nu îi sunt încă dezvoltate.

Durerea omzii este evoluția fluturului.

Ivancea Mihnea Cătălin